

תת"ע 1943/02/14 - עמאר שלומי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1943-02-14 מדינת ישראל נ' עמאר שלומי
תיק חיצוני: 22200760530

מספר בקשה: 2

בפני	כב' השופטת דורית בונדה
המבקש	עמאר שלומי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשת לביטול גזר-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 25.3.14 בהעדר התייצבות לדין ההקראה בעניינו ולחלופין בקשה לביטול הפיגורים אשר התווספו על סכום הקנס שנפסק נוכח אי תשלומו במועד.
2. מדובר בבקשה שניה לביטול פסק-דין, כשבקשתו הראשונה של המבקש נקבעה לדין ואולם גם לדין בבקשתו לא טרח המבקש להתייצב ולפיכך בהחלטתי מיום 21.5.14 הוריתי על מחיקת הבקשה ועל הותרת פסק-הדין על כנו.
3. בבקשתו הראשונה וביחס לדין ההקראה מיום 25.3.14 טען המבקש כי לא התייצב לדין שכן אבדו לו תעודת הזהות והזימון. בקשה זו כאמור נקבעה לדין ליום 11.5.14 ואולם גם לדין זה לא התייצב המבקש ובבקשתו הנוכחית טען כי לא התייצב לדין זה ולדין הקודם עקב מחלה של סבו.
4. הבקשות שתיהן לא נתמכו בתצהיר ואינן מגלות כל טעמי הגנה לא כל שכן אינן מפרטות כל טענה בדבר עיוות דין.
5. המשיבה הגישה התנגדותה לבקשה הן מן הטעם כי המבקש זומן כדין והן מן הטעם כי העונש אשר נגזר עליו הינו מידתי.
6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים שניהם, סבורני כי דין הבקשה להידחות.
7. אין חולק כי המבקש זומן כדין לשני הדיונים. אי התייצבותו נבעה ממחדליו. ביחס לדין השני אף לא צורפה כל תעודה רפואית ביחס לחוליו של הסב ולא הוגשה כל בקשה מראש לדחייתו.
8. טעמים אלה נעוצים במבקש עצמו, ובכל הכבוד אינם יכולים להביא לפתיחת שערי בית המשפט בשלישית.

9. למבקש ניתן יומו, פעמיים, אולם כאמור מטעמיו הוא וחרף זימנו כדון, בחר פעם אחר פעם שלא להתייצב לדין.
10. בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדון, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".
11. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדין ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: "אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".
12. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת כי מדובר בעונש המצוי במתחם העונש ההולם ולא מעבר לכך.
13. לפיכך ובמכלול הנסיבות, לא מצאתי כי במקרה שלפני התקיימו אילו משני התנאים הקבועים בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], והמאפשרים ביטול פסק-הדין.
14. משכך, אני מורה על דחיית הבקשה.
15. לפנים משורת הדין אני מורה על ביטול תוספת הפיגורים אשר התווספה לקנס עקב אי תשלומו במועד ועל הארכת המועד לתשלום הקנס עד ליום 3.8.14.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדון.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ד, 06 יולי 2014, בהעדר הצדדים.

